

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๒๒/๒๕๖๘

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๑๖/๒๕๖๘

วันที่ ๑๒ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๘

ระหว่าง { นายมาโนช จินดาพล ผู้ร้อง
ศาลฎีกา ผู้ถูกร้อง

เรื่อง นายมาโนช จินดาพล (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๒๑๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายมาโนช จินดาพล (ผู้ร้อง) กล่าวอ้างว่า ผู้ร้องเป็นผู้ต้องโทษตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดพังงา คดีอาญาหมายเลขดำที่ อ ๔๗๔/๒๕๖๐ คดีหมายเลขแดงที่ อ ๑๔๘๘/๒๕๖๐ ความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคสาม (๒) และมาตรา ๖๖ วรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ จำคุกตลอดชีวิต และปรับ ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท เพิ่มโทษกึ่งหนึ่งตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๗ เมื่อวางโทษจำคุกตลอดชีวิตแล้วไม่อาจเพิ่มโทษจำคุกได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๑ เพิ่มโทษเฉพาะโทษปรับ เป็นจำคุกตลอดชีวิต และปรับ ๔,๕๐๐,๐๐๐ บาท คดีถึงที่สุด ต่อมาพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๔ ประกาศใช้บังคับและให้ถือว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดที่อ้างถึงพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้อ้างถึงบทบัญญัติแห่งกฎหมายยาเสพติดในบทมาตราที่มีนัยเช่นเดียวกัน ผู้ร้องยื่นคำร้อง

- ๒ -

ต่อศาลชั้นต้นขอให้กำหนดโทษใหม่ตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓ (๑) ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วมีคำสั่งกำหนดโทษใหม่ ให้จำคุกตลอดชีวิต และปรับ ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท เมื่อวางโทษจำคุกตลอดชีวิตแล้ว ไม่อาจเพิ่มโทษจำคุกได้ เพิ่มโทษปรับหนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๒ เป็นจำคุกตลอดชีวิต และปรับ ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท ผู้ร้องอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีอาญาพิพากษายกคำร้องขอให้กำหนดโทษใหม่และพิพากษา กลับไม่เพิ่มโทษ เนื่องจากประมวลกฎหมายอาญาเสพติดไม่มีบทบัญญัติให้เพิ่มโทษ ให้ยกคำร้อง ผู้ร้องฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา (ผู้ถูกร้อง) ว่า ศาลอุทธรณ์ปรับบทลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญาเสพติด มาตรา ๑๔๕ วรรคสาม (๒) ไม่ชอบ เพราะเมทแอมเฟตามีนของกลางยังไม่ได้ถูกจำหน่ายจ่ายแจก หรือแพร่กระจายไปสู่สังคม ยังไม่ถึงขั้นกระทำให้เกิดผลกระทบต่อความปลอดภัยแก่ประชาชนทั่วไป ทั้งเป็นการนำบทบัญญัติดังกล่าวมาลงโทษย้อนหลังแก่การกระทำความผิดของผู้ร้อง ผู้ถูกร้องมีคำพิพากษา ศาลฎีกาที่ ๓๔๓๑/๒๕๖๖ ว่า ปริมาณเมทแอมเฟตามีนของกลางบ่งชี้ถึงพฤติการณ์ในการกระทำความผิด และบทบาทหน้าที่ในการกระทำความผิดได้อยู่ในตัวว่าย่อมทำให้เกิดผลกระทบต่อความปลอดภัย ของประชาชนทั่วไป ต้องปรับบทกำหนดโทษตามประมวลกฎหมายอาญาเสพติด มาตรา ๑๔๕ วรรคสาม (๒) ซึ่งมีใช้การปรับบทลงโทษผู้ร้องย้อนหลัง เมื่อโทษที่ศาลอุทธรณ์ลงโทษผู้ร้องไม่หนักกว่าโทษที่กำหนด ตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง ไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะกำหนดโทษจำเลยใหม่ตามประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา ๓ (๑) และพิพากษากลับว่า แม้ประมวลกฎหมายอาญาเสพติดไม่มีบทบัญญัติให้เพิ่มโทษ แต่ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗ให้นำบทบัญญัติที่ใช้แก่ความผิดทั่วไปในประมวลกฎหมายอาญา ไปใช้ในกรณีแห่งความผิดตามประมวลกฎหมายอื่นด้วย จึงให้เพิ่มโทษผู้ร้องใหม่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓ (๑) โดยเพิ่มโทษหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๒ เฉพาะโทษปรับ เป็นจำคุกตลอดชีวิต และปรับ ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท ผู้ร้องเห็นว่า มีหลายคดีที่ปริมาณยาเสพติดของกลาง มากกว่าผู้ร้อง อีกทั้งพฤติการณ์กระทำความผิดรุนแรงกว่าผู้ร้อง แต่ยังได้รับประโยชน์จากประมวล กฎหมายอาญาเสพติดที่ใช้พฤติการณ์เป็นตัวกำหนดความหนักเบาของโทษ การที่ผู้ถูกร้องไม่กำหนดโทษ ให้ผู้ร้องใหม่ เป็นการกระทำที่ไม่เสมอภาคกันในสัทธิที่จะได้รับประโยชน์จากกฎหมายที่เป็นคุณ การพิจารณาพิพากษาคดีของผู้ถูกร้องทำให้ผู้ร้องไม่ได้รับความเสมอภาคในกฎหมายและไม่ได้รับความ ค้ำครองตามกฎหมายเท่าเทียมกันตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสาม ประกอบมาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔ และมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง

c5c5cfd8

ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาว่าไม่รับเรื่องร้องเรียนไว้พิจารณา เนื่องจากเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีของศาล ตามประกาศผู้ตรวจการแผ่นดิน เรื่อง กำหนดเรื่องและผู้ตรวจการแผ่นดินไม่รับไว้พิจารณาตามมาตรา ๓๗ (๘) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยผู้ตรวจการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๖๐ พ.ศ. ๒๕๖๒

ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ เพื่อมีคำสั่งให้ผู้ถูกร้อง กำหนดโทษใหม่ตามพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๔

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดีตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ยังคงมีอยู่ก็ให้ยื่นคำร้องได้ตราบที่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง มาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง” วรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลเห็นว่าคำร้องตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลจะไม่รับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้ และถ้าศาลเห็นว่า เป็นกรณีต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ให้ศาลสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา” และมาตรา ๔๗ บัญญัติว่า “การใช้สิทธิยื่นคำร้องตามมาตรา ๔๖ ต้องเป็นการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพอันเกิดจากการกระทำของหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานซึ่งใช้อำนาจรัฐ และต้องมีใช่เป็นกรณี

- ๔ -

อย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ ... (๔) เรื่องที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอื่น หรือเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว ...”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้อง ผู้ร้องกล่าวอ้างว่า การพิจารณาพิพากษาคดีของผู้ถูกร้องที่ไม่กำหนดโทษใหม่ให้ผู้ร้องตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓ (๑) ทำให้ผู้ร้องไม่ได้รับความเสมอกันในกฎหมายและไม่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสาม ประกอบมาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔ และมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง ซึ่งการยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๔๗ แม้ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาว่าไม่รับเรื่องร้องเรียนไว้พิจารณา อันทำให้ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญก็ตาม เมื่อข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้อง ปรากฏว่า ผู้ร้องได้แย้งดุลพินิจการพิจารณาพิพากษาคดีของผู้ถูกร้อง อันเป็นการใช้อำนาจของผู้พิพากษาหรือตุลาการที่มีอิสระในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๘ วรรคสอง ประกอบกับเป็นเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้วตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

c5c5cf8

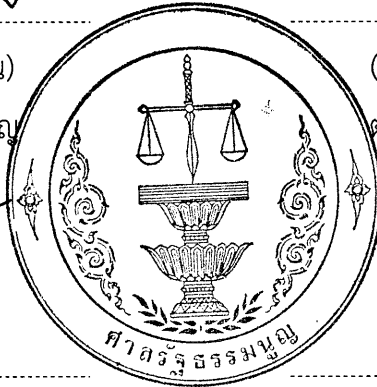
(คำสั่งที่ ๒๒/๒๕๖๘)

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวิรุฬห์ แสงเทียน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจิรนิติ หะวานนท์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนภดล เทพพิทักษ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม รั้วมฤต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุเมธ รอยกุลเจริญ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

